

Bojovníci alebo dezertéri? Viera kresťanov klesá ako akcie na burze

Branislav Michalka

22. marca 2020 ✝ Spoločnosť ✝ Koronavírus

Semená viery

Kresťania od počiatkov existencie Cirkvi šokovali pohanov. Nielen tým ako sa k sebe správali, tým ako sa správali k svojim nepriateľom ale predovšetkým svojou udivujúcou odvahou, ktorá sa týkala kresťanských neviditeľných vecí.

Pohania tiež mali svoje neviditeľné veci. Avšak na rozdiel od kresťanov si mohli vybrať z celej škály neviditeľných vecí. Keď nefungoval jeden boh či bohyňa, tak sa to skúsilo s druhým. Bohov bolo dosť. Keď nefungoval boh národný, tak sa siahlo po božstve importovanom. Vernosť nejakému božstvu samozrejme bola zaujímavá záľuba, ale nijako záväzná. Pokiaľ boh sklamal, tak načo by sa s ním vlastne pokračovalo?

Kresťania však za svoje neviditeľné veci, za svoje náboženstvo, za svojho Boha – umierali. A to aj vtedy, keď sa zdalo, že “nefunguje”: ponechal svojich ctiteľov v rukách nepriateľov, dopustil ich týranie, nechal ich umierať na choroby a celkovo sa na prvý pohľad dalo ťažko rozlíšiť akú výhodu navyše, oproti pohanským bohom, prináša Boh kresťanský. Pohania nič nevideli.

Avšak táto ochota kresťanov umrieť kvôli Bohu pohanov fascinovala. Vítala im v hlavách a nedala im spávať: za tým predsa musí niečo byť, inak by neumierali tak ochotne a dokonca so spevom na perách! Kresťania musia mať nejaké informácie, o ktorých my nič nevieme.

Krv mučeníkov je semenom viery. Tak sa šírila kresťanská viera. A aj keď si niektorí nahovárajú, že pohanov najviac fascinovali inovácie v medziludských vzťahoch, tak hlavným presviedčajúcim argumentom bolo práve toto záhadné tešenie sa na Nebo. To bolo to kresťanské tajomstvo, ktoré ich odlišovalo od pohanskej masy. Ich záhrobie nebol temný Hádes, v ktorom sa potulujú smutné tiene a vzdychajú bez ohľadu na morálnosť či nemorálnosť svojho pozemského života. Naopak, kresťanské Nebo bolo a trúfam si povedať, že ešte stále je **lepšie** ako pozemský život.

To, aká bola podstata pohanskej viery, jej úzky pragmatizmus a závislosť na hmatateľných výsledkoch, to môžeme vidieť na spôsobe akým mnohokrát konvertovali barbarské kmene na kresťanstvo. Keď ich porazil kresťanský panovník, tak uznali, že Ježiš Kristus je silnejší Boh a preto by bolo hlúpe pridŕžať sa starých bohov. Možno chudáci ani netušili, že byť kresťanom znamená byť ním navždy, aj vtedy keď nám nejde karta a že tento Boh je „Bohom žiarlivým“, ako ho nazýva Starý Zákon, Bohom, ktorý nestrpí pri sebe iných bohov. A predovšetkým: za tohto Boha má kresťan, keď na to príde, aj zomrieť.

Pred zrakmi pohanov

Aj dnes na nás kresťanov hľadajú pohania, domáci i zahraniční. Skúmaným okom pozorujú veľkohoľného kresťana ako cituje svätých a mučeníkov, ako pozerá filmy o sv. Františkovi Xaverskom, sv. Karolovi Boromejskom či sv. Damiánovi de Veusterovi a ... ako sa bojí smrti. Nechce sa mu do Neba, také je krásne to moderné slzavé údolie s mašinkami, blikajúcimi svetielkami a splachovacími záchodkami.

A pohania sa začínajú pomaly, ale isto, posmievať: pozrite sa na tých kresťanov, milovníkov Neba, ktorí tvrdia, že v Nebi je lepšie ako na Zemi. Tak sa im do toho Neba nechce, že odmietajú vzdávať poctu Bohu, ktorý im to Nebo zabezpečil. Boja sa, že by sa mohli náhodou nakaziť a niektorí dokonca aj zomrieť a odísť do Neba! Boja sa svätenej vody! Načo vlastne tú svätenú vodu majú? Na čo vlastne tá voda slúži? Na hygienické umývanie rúk pri odchode z kostola? Veď touto vodou kedysi zahánali diabla a teraz pred ňou sami utekajú. Čo to je za kresťanov, že utekajú pred svätenou vodou?

Presvedčivosť moderných kresťanov pre pohanov za posledné dva týždne klesla veľmi hlboko, podobne ako akcie na súčasných svetových burzách. To, čo pohanov najviac na kresťanoch fascinovalo, viera, že Boh je dôležitejší ako rodina, štát, národ, kmeň, dôležitejší než čokoľvek, ich už nefascínuje. Lebo jej niet. Zmizla. Dôležitým sa stalo uchovať si zdravie a prežiť. To, čo nedalo spávať filozofovi Kierkegaardovi: nepochopiteľná ochota Abraháma obetovať Bohu aj vlastného syna, dnes kresťanov ponecháva dokonale chladnými. A Boh nič také samozrejme od nás ani nechce. Stačí len dať najavo, že sme ochotní pre Neho trochu trpieť. Ale aj to je dnes príliš.

A čo ak čoskoro nastane prenasledovanie kresťanov? Dôvodov sa nájde vždy dosť, veď už starí Rimania obviňovali kresťanov, že môžu za to ako Rím upadá a sv. Augustín s nimi musel polemizovať. Verilo sa, že kresťania naschvál roznášajú choroby po studniach, lebo sú nepriateľmi ľudstva, lebo dávajú prednosť svojmu záhadnému Bohu pred svojimi spoluobčanmi. A čo ak aj dnešní pohania takto vyhodnotia kresťanov ako nezodpovedných šíriteľov náказы a nepriateľov ľudstva? Veď chodia tajne slúžiť svoje obrady a šíria nákazu!

Kolkí z nás moderných kresťanov obstoja pri prenasledovaní? Veď tá istá logika, ktorá dnes hovorí, že bohoslužba je pre kresťana menej dôležitá ako služba blížnemu a ohľady na neho, nás možno dovedie nakoniec tam, kde sa hovorí: je to správne ohroziť rodinu kvôli Bohu, ohroziť životy malých detí, ktoré sa tak milo a sladko usmievajú? Nie je pravým prejavom kresťanskej viery a lásky obetovať sa rodine a spoluobčanom, neohroziť ich svojimi neuváženými tvrdohlavosťami a hlasným priznávaním sa k Ježišovi Kristovi?

Alebo sa nájdu dokonca aj katolícki udavači, uvedomelí milovníci spoločnosti a kolektívu, ktorí budú nahlasovať podobných fanatických rozvratníkov, tak ako nahlásili kňaza slúžiaceho sv. omšu v spoločnosti veriacich pri Žarnovici?

Pomaly, krôčik po krôčiku sa zostupuje smerom ku kompromisu; hľadajú sa dôvody a výhovorky. Prvé kroky už máme za sebou. Pohania už vidia, že cena kresťanského Boha dnes nie je vysoká. Nestojí ani za to aby sa ľudia kvôli nemu nakazili a už vôbec aby pre Nehu umreli.

Signál, ktorý katolícki kresťania vyslali do sveta je jasný a ľahko čitateľný: obrady, liturgie, sväteniny, to všetko sú veci neviditeľné, ťažko postihnuteľné, záhadné... A či sú vlastne účinné? Fungujú? ... pýta sa kresťan. A odpovedá: „**Radšej to nebudem riskovať, čo ak to nefunguje a nakazím sa!**“

Toto je poslanstvo moderného katolíckeho kresťana svetu. Nespoliehať sa príliš na Boha, ale radšej na štát, zdravotníctvo a spoločenstvo. Len tak prežijeme a nebudeme musieť ísť do Neba. V podstate s tým Bohom vybabreme. Myslel si, že sa necháme kvôli Nemu nakaziť?

Určite sa nájde nepreberné množstvo osvietených a progresívnych teológov, ktorí na základe hlbokého poznania Karla Rahnera, Yvesa Congara či Theilharda de Chardina dokonale odhalia predchádzajúce riadky ako tupú fanatickú hystériu a dôkladne zanalyzujú patologickú psyché autora. To by od nich bola však len premrhaná energia, pretože je dokonale zbytočné aby tieto svoje dômyselné apológie a súdy rozprávali katolíckym kresťanom (a teda aj autorovi), ktorých predsa netreba presviedčať o tom, že Ježiš Kristus je Boží Syn. Nech idú svoje politicky korektné, občiansky uvedomelé a zodpovedné rozumy rozdávať pohanom a neveriacim. Uvidia, čo im pohanovia a neveriaci povedia. Pokiaľ by hrozilo, že by ich pri smiechu mohli oprskať, tak nech nezabudnú použiť rúško.

URL adresa článku: <http://christianitas.sk/bojovnici-alebo-dezerteri-viera-krestanov-klesa-ako-akcie-na-burze/>